

FOLK og LAND

UAVHENGIG
AVIS

Oktober 1976
Nr. 9 - 25. årgang
Løssalg kr. 3,—

Urettferdig at militærnekte blir begunstiget

MAKELIGHET ET STERKERE MOTIV ENN SAMVITTIGHETEN?

— Hvis militærnekte, de såkalte sivilarbeidere, ikke vil miste all respekt blant annen ungdom, så må de nå selv forlange at de ikke skal gis fordele av alle mulige og umulige slag, slik som nå. Mens vi som gjør vår verneplikt på vanlig vis, må igjennom temmelig hard kjøring både fysisk og psykisk, samtidig som vi får et avbrudd i vår utdannelse eller vårt ar-

beid, er det helt annerledes med militærnekte. Mange av dem går inn i rene sofajobber, og ofte blir de plassert i arbeide som går inn som en del av deres utdannelse eller er det samme som deres vanlige arbeide. Det betyr at de i virkeligheten ikke gjør noen slags tjeneste i det hele tatt. En slik favorisering føles dypt urettferdig, og dessuten vekker det mistanke om at

militærnekten skjer av make-

lighetsgrunner. På vårt kontor sitter en ung mann som nettopp er ferdig med militærtjenesten, og det er han som fyrer av denne salven. Vi spør ham om det er noen spesiell grunn til at han vil ta denne saken opp akkurat nå.

— Jeg ble så eitrende forban- na da jeg forleden leste en artikkel i Aftenposten, skrevet av en

talsmann for militærnekte, Ketil Kiran. I en overlegen og arrogant tone opptrer han fornærmet fordi bl. a. oberstløytnant Anton Olstad har antydnet at det bør kreves en tilsvarende innsats av militærnekte som av soldatene. Se bare her hva Kiran skriver:

Vår unge mann rekker oss artikkelen, der han har under-

(Forts. side 6)

Nå slutter folk i gruva for å arbeide på garden

POSITIVE TENDENSER
I JORDBRUKET

Flere gruvearbeidere har nå sluttet og er gått tilbake til å drive egen gard, forteller varaordfører i Follidal og formann i Follidal Grubearbeiderforening, Ivar Skrederhaug til LO-organet

(Forts. side 6)

Kristelig Folkepartis Ungdom sviker Eidsvig

Initiativkomiteén for løslatelse av Bernt Eidsvig har bedt Kristelig Folkepartis Ungdom om støtte i sitt arbeide. Men det vil Kr. F. U. slett ikke gi. Tvert om uttaler organisasjonens sentralstyre at «Eidsvig har opptrådt på en utilitelig og tåpelig måte ved å gjennomføre en slik åpenbar provosering av myndighetene i Sovjet. Eidsvigs opptreden er

(Forts. side 6)

Hvor kan man søke asyl når man på grunn av sine meninger ikke kan få arbeide i Norge?

Oslo Byrett har forsøkt å utøve en slags halvrettferdighet overfor de to ungdommene Georg Farre og Tor Petter Hadland. Sporveisbetjeningens og sporveisarbeidernes fagforeninger ble dømt til å betale de to erstatning fordi de på en utilbørlig måte ble tvunget ut av sine stillinger, men samtidig ble Oslo Sporveier frikjent og ikke tilpliktet å ta dem inn igjen.

I den tiden som er gått siden oppsigelsen, har Farre og Hadland søkt et tresifret antall jobber uten å få dem. Det er ingen grunn til å tro at det blir særlig lettere med det første.

Samme dag som Oslo Byretts dom falt, har Nordland fylkeskolestyret forlangt lektor Olav Hoas avskjediget. Enhver kan jo gjette på hvor lett det blir for ham å skaffe seg noe å gjøre om

han frakjennes retten til det arbeide han er utdannet til.

Den som forsvaret dette med å henvise til hva disse tre uttalte da de ble utsatt for TVs, Dagbladets og VGs revolverintervjuere, bør ta et ganske kraftig oppgjør med sin samvittighet. Her er det ikke spørsmål om å være enig eller uenig med ofrene, men om man godtar at mennesker i dette land skal miste en

så fundamental menneskerettighet som det å kunne arbeide for å forsørge seg og sine. Vi er kommet langt hinsides all rettferdighet når et spørsmål som dette kan stilles for ramme alvor:

I hvilket land kan folk som Farre, Hadland og Hoas søke asyl når de på grunn av sine meninger ikke får arbeide i Norge?

Oslo-advokat protesterer mot den fortsatte trakassering av NS-folk

Et betydelig antall aviser rundt om i landet har tatt inn en artikkel av advokat Bjørn Skundberg, Oslo, der han tar avstand fra den måte NS-folk blir behandlet på. Etter noen innledende bemerkninger om Hoas-saken, skriver advokaten:

Det er skrevet nok om lektor Hoas nå. Det burde alle lett kunne bli enige om. Men et forhold gjør det nødvendig med en avrundning.

Statsadvokaten tar opp et spørsmål som ble stilt til Hoas fra Verdens Gang:

«Ville De ha vært nazist om De hadde vært gammel nok under krigen?»

Hva Hoas svarer på dette er selvsagt uten interesse, men spørsmålet kan være egnet til å spre den misforståelse at de som under krigen var medlemmer av NS, hadde meninger som er like de som Hoas har. Denne misforståelse forsterkes ytterligere ved statsadvokatens prosedyre hvor det heter at «hans lære er identisk med nazistenes lære under krigen.»

Uttrykket «nazist under krigen» er dessverre av mange brukt om folk som under krigen

var medlemmer av NS. Statsadvokaten er klar over dette. Med det spørsmål som stilles og med det som sies i prosedyren, kaster statsadvokaten skitt på skikkelige folk. Han burde ikke gjøre dette. En statsadvokat vet bedre. Han vet at når nær 10 000 nordmenn drog til Østfronten under krigen var dette for å slåss mot kommunismen. Dette var et system de trodde var dårlig og som iallfall ikke passet her i landet. Hovedgrunnen for medlemskap i NS var kommunistspøkelset. Og den som tør huske riktig, husker også at vi her i landet hadde en del politikere før krigen som ikke fant veien lang til sine venner i Kreml.

Dette vet statsadvokaten og derfor bør han ikke spørre som han gjør det og heller ikke si det han sa i sin prosedyre. Dette er nye fornærmelser og ny trakassering av tidligere NS-folk. Derfor kan heller ikke statsadvokatens opptreden i Vesterålen herredsrett ha krav på noen beundring.

Når ovenfor anførte korreksjon er notert, bør det ikke skrives mer om Hoas. Dette at man i en rettsal tillegger folk dårlige motiver, var et kjennetegn på de saker som ble reist etter krigen.

Og våre landsforrædere — et utrolig tålmodig folkeferd — vil de ikke snart slå i bordet?

De ansatte ved Trondheims-bedrift til aksjon mot plantede AKP(m-Dere)

For et halvt år siden ble et par sterkt venstredreide, fullt utdannede kvinnelige lærere ansatt i fiskematbedriften M. Hustad & Co. A/S i Trondheim. Folk av det slaget pleier å være svært taleføre og havner derfor ofte meget raskt i tillitsverv. Det gjorde disse også. Men før eller senere blir de gjennomskuet. I løpet av de få måneder de har vært i bedriften, har disse to plantede aktivistene greid å skape så mye bråk og uhygge at et

(Forts. side 6)

I Normandie holdes de gamle norske farver i hevd

I den franske provinsen Normandie, der Gange-Rolv en gang gikk i land og bygget sitt vikin-gerike, er befolkningen seg fort-satt bevisst at den har en viss egenart. Et tegn på dette er at mange av bilene der kjører rundt med et eget «nasjonalitetsskilt», nemlig en «N», slik at man kan lure på om man er havnet blant lutter nordmenn.

Enda mer interessant er det at noen bruker et eget norma-diesk flagg, som i mønster er helt likt det norske. Farvene er imidlertid annerledes. I stedet for tricolorens rødt, hvitt og blått, er dette flagget rødt, gyllent og rødt, altså et rødt kors med gyl-len kant på rød bunn. Så det er tydelig at man kjenner norrøn historie der i gården.

Cubanske soldater flykter fra Angola til Sør-Afrika

Mens Castro har forkynt at antallet av cubanske soldater i Angola skal reduseres, gjør han det motsatte og sender stadig nye tropper inn, slik at styrken nå er kommet opp i minst 25 000 mann. Grunnen til denne økning er at de to antimarxis-tiske organisasjonene UNITA og FNLA fremdeles fører en meget effektiv geriljakrig mot cubanerne og den røde regje-ring.

I et intervju med Lisboa-avi-sen «Tempo» den 12. august forteller ellers en 33-årig avhop-pet cubansk offiser at de cubans-ke tropper på ingen måte består av frivillige. De ble tvert om hentet fra sine arbeidsplasser og sendt avgårde uten noen forklaring på hva deres oppgave var. Først etter ankomsten i Angola fikk de beskjed om at de skulle kjempe mot «sørafrikanske leie-tropper», men oppdaget ganske snart at det var landets egne inn-byggere, angoleserne, som var deres virkelige motstandere. Re-sultatet er at mange cubanske soldater flykter til Sør-Afrika for derfra å ta seg videre til Spania eller USA.

Blir det slutt på svensk støtte til røde ufrihetsbevegelser?

At Sverige etter 44 års stadig mer byråkratisk og maktfull-komment sosialdemokratisk sty-re trenger en forandring, er det lett å være enig i. Om den bor-gerlige koalisjonen har emne i seg til noe nytt og bedre, er inntil videre mer tvilsomt.

Når man studerer det svenske valgresultatet nøyere, ser man at det dreier seg om et typisk bor-gerlig mobiliseringsvalg, dvs. at moderaterna og folkpartiet har greid å få frem sine stemmere-server. Sosialdemokratene har bare stemmetilbakegang i Stock-holm, i byene i Skåne og i

Värmland, mens det på lands-basis må registreres en stemme-tilvekst på over 50.000. Kom-munistene har tapt vel 20.000 stemmer. Det er med andre ord neppe snakk om noen stor over-gang fra sosialistsiden til de bor-gerlige. Hvis den nye borgerlige regjering ikke klarer å vise en tydelig og overbevisende profil, kan det hele meget raskt og lett tippe tilbake igjen.

En ting må det være lov å håpe på etter forandringen i vårt naboland: At Sverige ikke lenger blir hovedstøttepunkt i vest for alle slags røde ufrihetsbevegelser

over hele verden. Lett blir det ikke å endre dette, for alle de viktigste massemedia, både TV, radio, en rekke dagsaviser og magasiner er mer eller mindre i hendene på venstrestremis-tiske krefter. At de kommer til å lage et voldsomt oppstyr om støtten til deres terrorhelter blir redusert, er hevet over tvil. Al-likevel er det vel grunn til å tro at kamerat Palmes totale hem-ningsløshet på dette område vil bli avløst av en langt forsiktigere politikk.

Observator

Hva kan Rhodesia nå vente seg av fremtiden?

Under meget hardt stormakts-press har Ian Smith måttet opp-gi sine planer om å gjøre Rho-desia til et harmonisk samfunn for både hvite og sorte. Etter hans inderligste overbevisning måtte dette kreve en viss tid, bl. a. fordi utdannelsesnivået, til tross for det som allerede er gjort, fremdeles er for lavt. Nå skal imidlertid alt skje hals over hode. Store forandringer med en

gang og «flertallsstyre» i løpet av to år. Det må være lov å spørre om det i det hele tatt finnes noe flertall som vil ha mu-lighet for å styre, eller om vi skal få enda et afrikansk mind-retallsdiktatur.

Omtrent samtidig meldes det om ytterligere splittelse i den or-ganiserte sorte opposisjon. Fra før var det to fløyer i skarp mot-setning til hverandre, og med

biskop Abel Muzurewa og Jos-hua Nkomo som ledere. Nå har enda en fløy skilt seg ut under ledelse av den meget radikale pastor Ndabaningi Sithole. År-saken til splittelsen er delvis for-skjellig politisk ideologi, men og-så stammemotsetninger.

Det gjenstår å se om de nye, pådyttede tilstander blir til lykke for Rhodesias innbyggere, enten de er sorte eller hvite. Peik

NYTT DANSK BLAD SOM VIL KJEMPE MOT URETT

Forfatteren Erik Haaest, som i Danmark har gitt ut et par bø-ker med en hederlig og skikkelig omtale av danske frontkjempere, har nå gått et skritt videre. Han

har begynt utgivelsen av et blad med navnet «Ny-Revision», noe som tydelig henspiller på det tidligere «Revision», Danmarks «Folk og Land», som nå er gått

inn. Inntil videre vil «Ny-Revi-sion» utkomme uregelmessig, men så ofte som mulig.

Stans blodbadet i Libanon!

Herr redaktør!

Uansett hvilke stormaktskon-flikter som står bak eller hvem som har fisket i rørt vann når det gjelder krigen i Libanon og slaget ved leiren, sluttet jeg meg med begeistring til innholdet av det opprop som for kort tid si-den sto i de store hovedstads-aviser. Jeg vedlegger et klipp og håper at også vår avis vil ta det inn. Med vennlig hilsen fra

Catolica

Oppropet lyder:

«I tilknytning til Regjeringens oppfordring til partene i borger-krigen i Libanon om våpenhvile og forhandlinger, som vi fullt ut støtter, appellerer vi til alle, i og utenfor landet vårt, for å skape en folkeopinion mot borgerkri-

gen i Libanon. Denne har alle-rede krevet tusenvis av uskyl-dige ofre og uanede lidelser blant sivilbefolkningen.

Først må det etableres en re-ell våpenhvile (som må overvå-kes av militære styrker, for-trinnsvist stillet til disposisjon av Den arabiske Liga).

Like viktig, og her kan folke-opinionen få en avgjørende inn-flydelse: *tilbaketrekking av all militær hjelp* utenfra. Uten den-ne massive militære hjelp og innblanding ville sannsynligvis kampene allerede ha opphørt og forhandlinger kommet igang.

Vi støtter derfor Palestina-frontens innsamlingsaksjon og enhver organisasjon og person som ønsker å hjelpe de lidende i Libanon. Behovet er veldig.

Denne appell gjøres ut fra et rent humanitært syn, uten hen-syn til den politiske side av kon-flikten.

Peter Anker, Odd Bull, Tore Gjelsvik, Guttorm Gjessing, Daniel Heradstveit, Thore Horve, Alfild Hovdan, Jean Michelet, Rolf Schoder.

★

Også vi slutter oss helhjertet til enhver aksjon for å få slutt på det hensiktsløse blodbad i Libanon, men må få lov å an-melde følgende spørsmål i for-bindelse med ovenstående opp-rop: *Lar «Palestinafronten» de innsamlende midler gå til nødli-dende på begge sider i Libanon-krigen? Vi ville bli glade for for-sikringer om det.*

Red.

Nye sovjetiske overgrep i Barentshavet

Sovjetunionen er svært aktiv når det gjelder å holde militær-øvelser, f. eks. rakettpøver, i den del av Barentshavet som Norge anser som sin, men som Kreml forlanger at vi skal avgi. Det påfallende er at disse prø-ver ser ut til å bli bestemt etter at Norge har gitt beskjed om at vi vil foreta forskningstokter i disse farvann.

Frydenlund har omsider man-net seg opp til en protest mot disse sovjetiske provokasjoner, men lenger enn til å si at kom-muniststatens oppførsel er «be-tenkelig», våger han ikke å gå. Men i disse tider får man være takknemlig selv for smuler.

Et spørsmål å tenke over: Hva ville skje om Norge satte igang militærøvelser i dette området, som vi har minst like mye krav på som vår røde nabo?

Kristenforfølgelse i full gang i Vietnam

Den katolske biskop Van Thuan og mellom 60 og 150 andre innfødte katolske prester sitter nå arrestert i Vietnam, og kirkens sykehus og skoler sten-ges. Samtidig er den siste misjo-nær utvist, og de nær tre millio-ner vietnamske katolikker har dermed mistet så godt som all forbindelse med utenverdenen.

Det er avisen «Dagen» i Ber-gen som forteller dette med det vesttyske tidsskriftet «Katholis-che Missionen» som kilde.

Stadig flere foretrekker Sør-Afrika fremfor England

Antallet av briter som utvand-erer fra Storbritannia til Sør-Afri-ka, øker år for år. I 1967 var det så lite som 4.528 slike emi-granter, i 1974 var det over 17.000 og i 1975 hele 24.162.

Hvordan kan disse mennesker ha oversett den samlede verdens-presses ustanselige meldinger om hvor farlige og forferdelige for-holdene i Sør-Afrika er?

FOLK og LAND

Ansv. redaktør:

ROLF CHRISTIANSEN

assistert av en redaksjonskomité.

Heradstveit er overrasket

En lørdag midt i september bragte noen aviser en melding om at Per Øyvind Heradstveit hadde skrevet en bok om Quisling, og at den ville utkomme senere i høst. Allerede samme dag fikk Heradstveit flere henvendelser fra NS-folk, som bl. a. tilbød ham stoff til boken. Etter hva Aftenposten kan fortelle, ble han ikke så lite overrasket over disse henvendelser, for han hadde trodd at vi NS-folk nå «var integrert i vårt samfunn, men reaksjonene er for meg en indikator på at det fremdeles er følelser som stikker dypt når dette emne bringes på bane». Han sier videre at: «Kanskje har jeg ved å skrive boken vært med på noe som jeg egentlig ikke hadde tenkt. Jeg ønsket nemlig ikke å utfordre noen. Hensikten har vært å gi en fremstilling av Quislings liv fra vugge til grav, fordi noen slik sammenhengende beretning ikke finnes».

La oss være forsiktige med å bebreide Heradstveit hans overraskelse og uvitenhet. Når en så samfunnsengasjert og våken journalist ikke aner at etterkrigstidens rettsoppgjør og den stadig pågående forfølgelse av oss svir i titusener av mennesker som salt i åpne sår, da må vi selv ta en god del av skylden. Vi har ikke gjort nok, og vi har ikke nådd frem med vårt budskap. Den eneste mulige vei til å få Heradstveit og andre til å forstå hva det hele dreier seg om, er å forsterke innsatsen. Vi håper på våre venners hjelp til det — og at stadig nye venner vil komme til.

Takk til Bjørn Skundberg

Som nevnt annet sted i dette nummer, har advokat Bjørn Skundberg, Oslo, fått inn en artikkel om NS-folks forhold i en lang rekke aviser rundt om i landet. Vi føler trang til å si Skundberg en varm takk, først og fremst fordi han på nøkternt og skikkelig vis og i et språk vi tror mange vil forstå, stiller det fundamentale spørsmål: Hvor lenge skal man i dette land fortsette å sjikanere titusener av hederlige og skikkelige mennesker fordi de hadde en annen oppfatning enn flertallet av hva som tjente Norge best?

Når advokat Skundberg fastslår at vi NS-folk har vært noen usedvanlig tålmodige tapere, så har han selvfølgelig rett. Hans oppfordring om å ta sterkere til motmæle mot forfølgelsen har vi også notert oss. Likevel bør ingen overse at et organisert arbeide fra NS-folks side for å spre opplysning, tross alt har overlevd en mer enn 30 år lang fimbulvinter i opinionen, og at oppslutningen om denne virksomheten har vist en markert stigning de siste år.

EN APPELL til NSUF- og frontkjempergenerasjonen

Jeg hører av dem som kjenner til disse ting, at vi som var frontkjemper og/eller NSUF-medlemmer, har vært forholdsvis sparsomt representert i Forbundet for Sosial Oppreisning, i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie og som abonnenter på «Folk og Land». Riktignok er mange flere av oss kommet med i arbeidet de siste par år, men fremdeles er det våre eldre kamerater som bærer de største byrdene.

En annen ting jeg hører, er at disse eldre kamerater forstår og hele tiden har forstått våre spesielle problemer. De fleste av oss sto der på bar bakke, uten utdanning og uten yrke, og vi måtte ta oss frem med ekstra hard arbeidsinnsats for å forsørge dem som var avhengig av oss. Men i dag er vi alle i førti- og femti-årene, og våre problemer og vår forsørgelsesbyrde er langt mindre enn de en gang var. Nå er tiden inne til at vi går sterkere inn i kampen mot uretten og gir våre eldre venner

en viss avlastning. Det er helt utrolig og en enestående ytelse at de i over tredve år har kunnet holde kampen gående. Nå er det vår tur til å løfte sannhetens og rettferdighetens fane.

Antagelig vil dette stort sett bare leses av dem i NSUF- og frontkjempergenerasjonen som allerede vet hva deres plikt er, og som er fullt villige til å ta kampen opp mot forkjætringen og den stadige tilsøplingen av våre motiver. Men la oss gå ut for å aktivisere våre samtidige, for å inspirere alle i vår generasjon til kamp for rettferdighetens sak.

En stor oppmuntring er det at så mange unge og yngre mennesker i tyve- og tredveårsalderen slutter opp om INO og «Folk og Land». Men la det ikke kunne sies om oss at vi i «mellomgenerasjonen» var de som sviktet da det gjaldt, at vi valgte makelighet fremfor sannhet og rett.

Oscar

Hvorfor satte kong Haakon seg imot mobilisering før 9. april 1940?

OG HVORFOR ER DET SÅ VIKTIG Å GJØRE QUISLING TIL SYNDEBUKK?

Det er meget om å gjøre for de bestemmende myndigheter i Norge å renske norske ledere i 1940 for ethvert ansvar for at tyskerne besatte landet. Det siste forsøket på dette området, er det store oppslag «Aftenposten», 21.8.76, som gir enkelte påstander av bl. a. den tyske historiker professor Hans-Dietrich Loock fra Berlin, på et internasjonalt historikersymposium i Oslo nylig. Loock påstår at Hitlers raseteorier var en drivende kraft bak den tyske okkupasjon av Norge. Hvis det bare var gode germanere Hitler var ute etter, hvorfor besatte han da ikke heller Sverige, som både hadde flere germanere enn Norge, og dessuten hadde større industri og jernmalmproduksjon?

Disse på så mange måter løse påstander, bør ikke få anledning til å overskygge den kjensgjerning, som også overlege Johan Scharffenberg påpekte, at dersom den norske regjering hadde holdt seg virkelig nøytral, og samtidig, slik svenskene gjorde, hadde mobilisert høsten 1939 for å forsvare nøytraliteten, så hadde tyskerne aldri funnet grunn til å besette Norge. Dette er den virkelige historiske sannhet om okkupasjonen av

Av Brage

Norge, som ikke minst professor Skodvin og hans medarbeidere gjør alt de kan for å ta legge, ved stadig å prøve å trekke Quisling inn som nærmest hovedansvarlig for okkupasjonen.

Hvorfor legger man ikke frem Den Militære Undersøkelserkommisjons rapport om Kong Haakons nektelse av mobilisering i april dagene? Den som Scharffenberg for mange år siden skrev om i Morgenbladet, og bad om at denne rapport i sin helhet måtte bli offentliggjort, uansett hvor høyt på samfunnsstigen den ansvarlige for den manglende mobilisering måtte befinne seg, ja, uansett hvor høyt, sluttet Scharffenberg sin artikkel.

En vesentlig del av denne innstilling er imidlertid sivert ut, bl. a. Generalstabssjef Rasmus Hatledals rapport om Generalstabens to forgjeves forsøk i april 1940 på å få Kong Haakon til å mobilisere, hvor han levende skildrer om hvor direkte bryskt Kong Haakon avviste hans ønske på vegne av Generalstabens.

«Folk og Land» bragte for

ca. 10 år siden en mere utførlig redegjørelse for Kongens nei, og Hatledals rapport. Hvordan kan historikere, som meget vel kjenner til denne rapport om Kongens nei til mobilisering, fortsette med å servere legender om Quislings medvirkning til den tyske okkupasjon og samtidig helt fortie den høyst tvilsomme rolle som vise andre herrer spilte i de for Norge så skjebnesvangre dager?

Det hører med til historien at Kong Haakon, til Generalstabens store fortvilelse, om aftenen den 8. april 1940 deltok på et møte i Militære Samfund med foredrag om «Kulinariske nytelser i Oldtiden». Etter foredraget var det selskapeleg sammenkomst med middag, kaffe avec og pjolter. Kong Haakon forlot møtet kl. 23.30 og bilte hjem til Slottet.

Hvorfor ble han aldri avkrevet noen forklaring om bakgrunnen for sin handlemåte? Og hvorfor hopper Skodvin og andre så lekende lett over et slikt i sannhet oppsiktsvekkende og skandaløst forhold? Kanskje forklaringen finnes i «referat» fra den såkalte Aall-kommisjonens rapport om hemmelige møter på

(Forts. side 7)

BETYDELIG TILGANG PÅ NYE MEDLEMMER TIL INO

I vår augustnummer appellerte vi til våre lesere om å bli medlemmer av Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) dersom de ikke allerede

var det, og det viser seg nå at vi ikke har talt for døve ører. Fra alle kanter av landet er nye medlemmer kommet til — og fortsetter å gjøre det.

Den intensive hets mot oss de siste par år har fått svært mange NS-folk til å forstå hvor nødvendig det er å spre sann informasjon om okkupasjonsti-

dens og de første etterkrigsårs historie. Hva INO kan greie på dette område, bestemmes helt og fullt av den oppslutning instituttet får fra interesserte. I fjor ble medlemstallet mer enn fordoblet, og det er meget tilfredsstillende å kunne konstatere at dette ikke bare var et tilfeldig blaff.

Vi husmødre gjør verdens viktigste jobb

Herr redaktør!

Endelig brygger det opp til et motopprør fra den miskjente og utskjelte husmorstand. Først kom det et friskt pust fra noen Skiens-kvinner, som forlangte rettferdighet av Nordli, og nå er det modige og skarpskodde Bjørg Jønsson som har skrevet en bok, der hun elegant og overbevisende hevder sin rett til fritt og uantastet å gjøre den viktigste jobb i verden.

Den viktigste jobb i verden!

La det bli stikkordet! Det er mye vi kan kreve av sosiale goder og almann anerkjennelse, men det første vi må gjøre, er å kaste av oss alle mindreverdighetskomplekser. Å ta vare på den nye generasjon, å skape et godt hjem, det er et arbeide som setter spor etter seg, og som i høy grad er med på å forme fremtiden.

De såkalte nyfeminister kan for seg selv velge akkurat den vei de vil, men de har for lengst forlatt all anstendig argumenta-

sjon når de stadig vekk prøver å stemple de hjemmeværende husmødre som en slags annenklasses mennesker. Også her må vi følge det sosialindividualistiske prinsipp som De skriver om i Deres siste nummer, at alle så langt råd er får virkeliggjøre sin egenart og gå den vei som tiltaler dem. Det må være fritt fram for de kvinner som mener de bare kan realisere seg selv i et arbeide utenfor hjemmet, men så skal det heller ikke settes stengsler av noe slag for dem av

oss som velger å gjøre en hel-dagsjobb i hjemmet og familien.

Personlig må jeg tilstå at jeg ikke skjønner hvordan det skal gå vårt folk om ikke et tilstrekkelig antall norske kvinner velger å gjøre sin hovedjobb i hjemmet. Det er riktig og godt at mannen hjelper og støtter oss så mye som mulig, men erstatte en kvinne i hjemmet, det tror jeg aldri han kan. Og det har vi lov å være litt stolt over.

Stolt husmor, Borre.

Krev full ærlighet av politikerne og hele regningen på bordet!

Herr redaktør!

ALP's nåværende formann Arve Lønnum har interessert meg som en fornuftig mann helt fra jeg første gang så ham på TV i 1973, og derfor har jeg fulgt litt med i hva han foretar seg og skriver.

En av de ting han gjør seg til talsmann for, er avskaffelse av inntektsskatten. Det høres jo sympatisk ut, og jeg forstår godt tankegangen: Folk skal ikke straffes for å arbeide, men tvert

om ha mest mulig igjen for det. Allikevel tviler jeg på at hans tankegang er helt riktig.

Noen skatter og avgifter må jo et samfunn ha, uansett hvordan det er innrettet, og hvis all beskatning er indirekte, så er det ingen som virkelig vet hvor mye vi egentlig betaler til stat og kommune. Hvem aner f. eks. i dag hvor mange prosent de betaler ut over det som står på skatteseddelen? Det er mye, men fordi det er meget vanskelig for den enkelte å regne ut nøyaktig

hvor mye, så blir skatteopposisjonen svak og ubestemt.

Det eneste hederlige system er etter min mening at politikerne presenterer sin regning fullt ut. Hvis alle de skatter og avgifter vi i dag har, kom på hver enkelt skatteseddel, og hvis alle, slik som tidligere, selv måtte betale inn skatten til kassen, så fikk vi et helsant grunnlag for å avgjøre om alt det politikerne setter igang, er verdt prisen. Selv tror jeg at et slikt system ville føre til at så godt som alle da-

gens politikere mistet jobben, og at bedre og mer nøkterne folk kom inn isteden.

Jeg synes Arve Lønnum skulle tenke over denne side av saken. Kanskje ville ALP raskt gå oppover på gallupen igjen om partiet istedenfor nokså vage løfter om opphevelse av inntektsskatten, forlangte full ærlighet av politikerne og hele regningen på bordet.

Hansemann, Fredrikstad

Flest mulig bør eie, men ingen må tvinges til det

Herr redaktør!

Jeg er hjertelig enig med «Arild», når han i en artikkel i nr. 8 går imot statskapitalisme og isteden vil ha en størst mulig spredning av eiendomsretten, men jeg har noen kompletterende bemerkninger.

For det første må vi være klar over at en hel del mennesker alldeles ikke er interessert i medeierskap, men heller vil ta ut alt de kan tjene til forbruk eller investering i personlig eiendom som hus, bil, hytte, båt osv. Vi må vokte oss vel for å søke løsninger og innføre ordninger som tvinger folk med en slik innstilling til å binde en del av sin inntekt i den bedrift hvor de arbeider. I inntekten inkluderer jeg da også slike ting som bonus i form av aksjer o. l. Alle fordeler som tilbys, må også kunne tas ut kontant, om den

ansatte heller vil det.

Saken har også den annen side at virkelig interesse for å eie og disponere verdier, er en forutsetning for at eiendomsrettsprinsippet funksjonerer som det skal, dvs. at det blir en impuls til forsvarlig og riktig forvaltning av ressursene. Det eneste fornuftige er derfor å sørge for at alle som er interessert i å skaffe seg medeierskap og medinnflytelse får anledning til det, men at samtidig ingen tvinges inn i dette mot sin vilje. Denne tankegang må vel være helt i overensstemmelse med den sosial-individualistiske ide, slik jeg har forstått den: En mulighet for alle til å gå den vei som passer dem best, samtidig som frihetsinnskrenkende, generelle løsninger reduseres til å hindre utbytting og til å sikre den enkelte mot overgrep og nød. Å tvinge

folk til å gjøre ting som samfunnsplanleggerne teoretisk mener er «gode» for dem, når folk slett ikke vil, kan bare skape frustrasjon og motvilje.

I Sverige diskuteres nå som kjent en plan om at bedriftene skal betale inn en del av sitt overskudd til et sentralt fond, og dette vil etterhvert føre til at fondet overtar eiendomsretten og styringen av bedriftene. Fondet skal være lønntagernes, men bestyres på deres vegne av LO. Enhver som ikke har røde briller på, vil skjønne at dette ikke er noen som helst form for eiendomsdemokrati, men antagelig blir enda verre enn statskapitalisme. Det vil nemlig gi en enorm makt til en liten, samfunnsmessig ukontrollerbar klikk av organisasjonspamper.

En svensk bank har allerede i praksis prøvet en ordning som

går ut på å avsette en ganske stor del av bedriftens overskudd til et fond, som forvaltes av representanter for de ansatte. Dette fond investerer mesteparten av midlene til innkjøp av aksjer i den egne bank, og oppnår på den måten medinnflytelse. Banken hevder å ha gode erfaringer med dette, men min innvending er at også denne løsningen er kollektiv.

Selv om det er meget stor forskjell på dem, nevner jeg igrunnen begge disse ordninger som eksempler på veier vi ikke må gå. Eiendomsretten til produksjonsmidlene må spres til så mange mennesker som mulig, men det må være en personlig rett og et personlig ansvar. Ellers blir det hele spillfekteri og ingen reell spredning av den økonomiske makt.

Yngre funksjonær, Porsgrunn

DEN MASSIVE HATPROPAGANDA SKAL IKKE FÅ STEMPLET OSS SOM FORBRYTERE

Herr redaktør!

Hoaas-saken og en del andre begivenheter i det siste har gitt pressen en ny og velkommen anledning til å fråse i hatpropa-

ganda mot oss NS-folk, og igjen prøver man å slå fast at vi var en samling brutale forbrytere som vesentlig var opptatt med å ta livet av jøder. Det er over-

mektige motstandere vi står overfor, og vår stemme lyder som en knapt hørlig hvisking i koret av hatefulle røster. Allikevel skal vi aldri opphøre med

å holde fram det som er sannheten: At Nasjonal Samling var et parti av hederlige og anstendige mennesker med like anstendige

(Forts. side 6)

OPPROP fra Anti-kommunistisk Parti

Vi er blitt anmodet om å offentliggjøre dette opprop:

Vi er noen som vil forsøke å starte en organisasjon som skal kalles «Anti-kommunistisk Parti». Organisasjonen vil ha som oppgave å spre opplysning om «den røde pest». Derfor er vi interessert i å komme i kontakt med personer som kan tenke seg å hjelpe til med å oversette bøker og mindre skrifter fra engelsk, da vi har svært lite anti-kommunistisk litteratur på norsk. Også ellers kan alle som er interessert, skrive til:

Anti-kommunistisk Parti,
postboks 163,
4401 Flekefjord.

«Den siste hirdgutt» har ennå mange år igjen

Herr redaktør!

Hans Fredrik Dahls anmeldelse av Melsoms bok, som De gjengir i Deres septemhernummer, begynner slik:

«Tiden går, og snart har den rullet over og forbi de generasjoner av nordmenn som i årene 1930—45 sluttet opp om Quisling og hans førerskap. Rettsoppgjøret etter krigen gjorde en brå slutt på NS' ledelse. I dag er selv partiets unge blomst, frontkjemperne, rundt de seksti. Og om 20 år vil den siste hirdgutt være borte.»

Dette viser at Dahl ikke er særlig godt bevandret udi regnekunsten. Den yngste hirdgutt i 1945 var ikke mer enn ti år, og altså i dag i begynnelsen av førtiårene. Men selv de tyve år som Dahl bevilger oss, er en ganske lang tid. Tyve års kamp kan gi solide resultater, om vi kjemper riktig. Og kjempe mot uretten vil den siste hirdgutt gjøre til sitt siste åndedrag.

Til Dahls underretning vil jeg ellers nevne at det i mai 1945 fantes mellom seks og syv tusen hirdjenter og -gutter under 18 år. Dessuten er vi som andre folk: Vi har barn vi også.

«Hirdgutt», 42 år, Stavanger

Da jødene skulle forsvares, var det lite futt i de «gode nordmenn»!

Herr redaktør!

Av H. Oddlo Erichsen

I forbindelse med saken mot lektor Olav Hoas fra Stokmarknes, har vi fått spilt jødernes lidelser i reprise både i retten og i massemedier. Alle som ble intervjuet i sakens anledning tok naturligvis avstand fra Hoas' meninger og kompetanse som skolemann. (Det er som kjent meget behagelig å ta avstand fra den svakeste part i en sak, og hakkeloven kan fritt settes inn i dette tilfelle.)

Når det gjelder jødernes skjebne i Norge under okkupasjonen, så erindrer jeg en stor naivisme og uvitenhet om hva som foregikk. Jeg hørte ikke om en eneste «god nordmann» som forsøkte å hjelpe jødene. Derimot ble jeg ansatt på et landsens lensmannskontor og fikk utlevert et stempel med en stor «J». Da jeg spurte hva nærværende stempel skulle brukes til, fikk jeg beskjed (av en «god nordmann»), om å benytte stemplet på passet til eventuelle jøder som søkte kontoret.

Jeg ble harm over en slik ordre og skjønte iallfall at denne «J» kunne bli meget ubehagelig for innehaveren av et slikt pass. Jeg kastet derfor stemplet i ovnen, men ingen av «de gode

nordmenn» på kontoret ville ta ansvaret for kremeringen av nevnte stempel. Det var altså kun *en* som reagerte på den store «J», og at denne ene tilfeldigvis var undertegnede og NS-mann, nevnes ikke som selvskryt.

I min hjembygd var også en jøde, men ikke et pip fra et eneste menneske om å gjemme ham eller hjelpe ham på annen måte. Han forsvant sporløst og kom aldri tilbake. Etterpå ble som kjent alle så kloke, da fordømte man NS-folk engros, mens de «gode nordmenn» kunne toe sine hender og spille etterpåkloke, dette selv om medlemmer av den tyske regjering ikke var informert om hva som foregikk med jødene.

Dessuten er det en sadist i et hvert menneske. Jødeforfølgelsene var og er sadistiske, vi nordmenn fortsatte sadismen under rettsoppgjøret. Jeg ble selv dengt og mishandlet gjennom tre måneder i norsk konsentrasjonsleir, dette foregikk i varetakt uten lov og dom. (Jfr. Jens Bjørneboe). Dette var samfunnets takk til en som hjalp fanger av alle kategorier under krigen,

som kastet den store «J» i ovnen på en tid de «gode nordmenn» brukte stemplet uten å nøle.

Man unnskylder meg kanskje at jeg ikke kom borti noen som hjalp jødene å flykte eller gjemte dem unna tyskerne, men nå etterpå skjønner vi jo alle hvordan det var. Dette var bare ett av de mange, triste kapitler hvor «gode nordmenn» heller ikke holdt mål.

Vi kjenner jo det klassiske spørsmål fra rettsoppgjøret til oss NS-folk: «Men De burde da skjønne...» osv.

Selv Storting og regjering skjønte jo ikke så meget den gang, de skjønte ikke mer enn at de avsatte kongen og regjeringen, og senere kom de sammen og utpekte sydebukker en gros da freden brøt løs.

Nei, Norge har intet å skryte av når det gjelder å hjelpe jødene i 1940. Og selv er jeg motstander av fremmed innvandring til vårt land, men jeg har iallfall tro på åndens seier over materien — og som sagt: Jeg kastet den store «J» i lensmanns-ovnen, i motsetning til mange gode nordmenn som brukte den uten dårlig samvittighet.

Sutring og selvmedlidenhet?

Herr redaktør!

I Deres augustnummer gjen-gir De et brev fra A. T., Akershus, som ber seg strøket som abonnent grunnet «Den forferdelige linje og at bladet stinker av sutring og selvmedlidenhet». Vedkommende brevskriver har sannsynligvis ikke vært utsatt for den samme vilkårlige behandling som flere tusen av oss fikk da «freden brøt løs» i 1945.

Selv reiste jeg ut med Legionen i 1941, og hva vi opplevde der, skal jeg ikke komme nærmere inn på her. Men at det var adskillig verre ved Østfronten enn hva Hjemmefronten var utsatt for, er sikkert. Jeg hadde en sønn på 18 og en datter på 14. Sønnen meldte seg til 1ste Politikompani i 1942. Han skulle avløse meg slik at jeg kunne komme hjem for å ta meg av kone og datter, som den gang ikke hadde det så bra. Jeg ble likevel ikke dimittert, så jeg kom tilbake først i 1943.

En bror av meg gjorde sabotasje på en papirwire og stakk av til Sverige, hvor han etter-

hvert ble fenrik. Følgen av hans handling var at jeg reiste ut igjen i 1944, dette for å redde mine foreldres hus. Først ble jeg sendt til det sydøstlige Frankrike og derfra til Finland. Vi ble anfalt av russiske bombefly utstyrt med torpedoer, men de bommet på «Monte Rosa» som skipet het, og vi ankom til Finland i god behold. Tilbake til Norge kom jeg i april 1945, og ble tre uker senere arrestert og anbragt på Ilebu.

Min sønn var en av de første som ble dømt i Oslo. Han fikk 10 år som siden ble nedsatt til syv og senere til fire og et halvt år uten at han hadde søkt om det. At det hele da var nokså vilkårlig, forstår jo enhver.

Når man blir fengslet i årevis for å ha gjort hva man anså som sin forbannede plikt, må A. T. ha oss unnskyldt at vi ikke glemmer det i første taket. Han får heller kalle det sutring og selvmedlidenhet, men vi akter å fortsette kampen mot uretten så lenge det er pust i oss.

Frontkjemper, Buskerud

Far min var NS-mann

Herr redaktør!

Etter å ha lest «Folk og Land» i ei årrekkje, vil eg få abonnere på bladet, og eg sender samstundes støttepengar. Sjølv er eg født i 1941. Far var medlem av NS. Den stygge urett og dei overgrep som han og 20—30 andre kvinner og menn her i bygda vart utsette for etter krigen, kan nok aldri legast. Dette gjeld både økonomisk, fysisk og mentalt.

Det byrjar å tynnast ut i rekkene blant desse kvinner og menn som hadde meiningar og mot. Ikkje minst meiningar og mot lenge etter krigen var slutt og fram til i dag. Kva slags folk var så desse? Jo, dei aller fleste, folk med vidsyn og kjærleik til fedrelandet. Mange av dei eg ennå kjenner, var med i styre og stell, pionerar på så mange område. Dei hadde arbeidskraft og vilje til å byggja opp så mangt frå ingenting.

Sjølv etter at rettsoppgjøret var over med ruin for så mange, let dei seg ikkje knekka.

Er eg påverka av far, som var NS-medlem? Både ja og nei. Av den grunn er det vel at eg har lest kanskje meir enn dei fleste alt eg har fått tak i av stoff frå denne tida før og etter 2. verdenskrig. Det vil seia at det meste av stoffet eg har lest, tilhøyrer «sigerherrane».

Var så desse folka landsforræderar? Etter mi meining var dei tvert i mot det.

Kan dei så nokon gong bli kvitt denne merkelappen? Nei, det trur eg knapt. Til det har dei styrande etter krigen fare med for mykje usant og urett som nye generasjonar har svelgt rått.

Eg er takksam for at nokon har mot og arbeidskraft til å halda fram med «Folk og Land». Det er godt gjort!

Helsing A.

Til minne om en venn

Herr redaktør!

Bjarne Lillevik er død.

Bare en eneste gang traff jeg Bjarne Lillevik, og det var vinteren 1942, under en kameratslig tilstelning i Mehamn i Finnmark. Siden den gang gikk det nesten en menneskealder til jeg atter igjen kom i forbindelse med ham. Dette var etter artikler han hadde lest av meg i småavisene Frihug, Samfunnsliv og Dag og Tid. For etter dette fikk jeg brev fra ham en dag, og så ble vi ved å utveksle meninger, tanker og erfaringer — i brev.

Jeg tror ikke nevnte brev har noen betydning for ettertiden, så her om dagen tok jeg dem ut av skatollet og brente dem i ovnen. Jeg har ingen tro på at det norske folk noensinne vil ønske å gi disse mennesker, meg inklusive, — oppreisning for de uhyrligheter som vi og Bjarne Lillevik ikke minst har måttet døye. For han ble forfulgt hele sitt liv, bl. a. derved at hans korrespondanse ble fusket med og tildels funnet åpnet ved fremkomsten, hvis den da kom frem.

Skulle jeg tro noe på den norske kirke og dens prester, så befinner nå Bjarne Lillevik seg i Helvete, der han skal brenne under evig ild. Da vi i 1945 ble stuet inn i veggelusbolet i Tromsø, fikk vi en søndag besøk av

Av Arnold Lockertsen

en ung prest, som beklaget seg over at han var blitt sendt av sine foresatte for å, — holde andakt for oss. Under denne andakt uttalte presten bl. a. at det egentlig ikke hadde noen hensikt å holde andakt for landssvikere og nazister, for det burde være helt klart at sådanne folk for evig og alltid var fortapt og ikke hadde noen nåde hos Gud og at heller ikke Jesu forsoning på korset gjaldt dem. Så det må vel antas, og det ut fra den norske kirkes bestemmelser, at Bjarne Lillevik, inkl. Quisling og alle de andre landssvikere som er døde siden dengang i mai i 1945, befinner seg i Helvetes pøl og pine, for å steikes og pines med gloheit gaffel og pork.

Men hvem var Bjarne Lillevik? Han kom fra Narvik, der hans slekt stammer fra, og han har familie i Mehamn, der han var under krigen og visstnok som folkeskolelærer, som var hans yrke. Utenom dette var han ivrig idrettsmann og sportsmann, og han har drevet Yoga i årevis. Han har bidratt med en masse artikler til presse og ukeblader i årenes løp og var en meget skarp og nøyaktig fyr. Han har også forsøkt å utgi større skrifter, som bøker, men med et

NS-medlemskap i ryggen har dette så og si vært stokk for dørene i norske forlag. De emner han har behandlet i sine skrifter, dreier seg ikke bare om politikk, men mange, mange ting som gjelder menneskelivet. I NS begynte han lenge før krigen som medlem og har vært en ivrig og meget veltalende mann, både fra talerstol og gjennom det skrevne ord. Bjarne ble godt og vel 85 år gammel, og han var meget syk de siste årene, så syk at det var en stor anstrengelse for ham å skrive brev. Sine siste år levde og bodde han på Fitjar på Stord, altfor langt borte fra midnattsolen og nordlyset og mennesker med et lyst syn på tilværelsen. Av hans mange brev fikk jeg det inntrykk at han hadde det ikke godt i sine omgivelser og at folk var utpreget hatske og selvrettferdige, men det er vel slik man må være for å komme i paradiset og sammen med bra folk, gode nordmenn og sådant mere.

Så kan man vel bare si, at med Bjarne Lillevik er enda en av Norges største syndere hamnet i Helvete, der de «rettelig» hører hjemme, hvis man da ikke skal mistro den norske kirkes folk når de uttaler seg. Bjarne Lillevik, jeg misunner deg, og jeg håper at vi snart treffes!

Fra brevbunken

SØR-TRØNDELAG

Det er ikke til å undervise at en del yngre F og L-abonnenter her i distriktet har politiske mål. Som en ingrediens i dette mål går en fullkommen oppreisning for NS-medlemmer som er dømt for «landssvik»... NS' program forekommer oss taktisk, viljesterkt, renhårig og moderat nasjonalistisk (selv om det på mange måter var revolusjonært). De fleste av oss her hadde sikkert helst sett at det kom mer stoff i F og L om sosial-individualisme: dens definisjon, dens historie, dens grunnlegger(e), dens aktualitet osv. Vi betrakter den som en ny nasjonal ideologi.

Ung sympatisør

versjon av hva som hendte under 2. verdenskrig. Ungdom generelt er mistenksomme overfor sort-hvitt-tegning, selv om dessverre mange har fått jøssing-hatet innpodet i seg fra barndommen og ikke er istand til å se klart.

Gymnasiast

OPPLAND

Takker for bladet, som for tiden er meget godt. Hadde jeg hatt tid, skulle jeg sendt flere artikler. Det er nok å skrive om i denne korrupte tid.

B.

DANMARK

Augustnummeret av bladet er fremragende. Fortsetter det sånn, spår jeg fremgang og medgang.

Nordmann

BUSKERUD

Det er ingen tvil om at F og L når frem til ungdommen med sin

Urettferdig . . .

(forts. fra side 1)

streket dette avsnittet:

«Hvis noen overhodet reker å tenke i alternativer før de har avtjent sin militære verneplikt, så skal alternativet være så lite attraktivt at de skremmes tilbake til kasernene. Riset står bak speilet. Trusel om straff og tunge tider for den som ikke vil være med, skal nå være den norske soldats motivering for å delta i Forsvaret.»

— Trusel om straff og ris bak speilet det er harde ord, sier vi.

— Det er mye verre enn harde ord. Kiran setter tingene totalt på hodet, for han vet så innerlig godt at militærnektene i dag blir favorisert på alle måter. Om de blir skremt tilbake til kasernene fordi deres tjeneste blir *like krevende* som soldatens, da viser det jo helt klart at det er makelighet og alldeles ikke samvittigheten som har fått dem til å nekte. Hvis jeg var militærnekt, ville jeg be Ketil Kiran dra dit pepperen gror og isteden forlange å få gjøre min tjeneste på en måte som beviste at jeg mente noe med det hele. Men det er vel for mye å vente en slik idealisme.

— — —

Finnes det folk blant militærnektene som er villige til å gjøre vårt intervjuobjekts ord til skamme?

Nå slutter . . .

(forts. fra side 1)

«Fri Fagbevegelse». Det er det siste jordbruksoppgjøret som har gjort dette mulig, og når det er grunnlag for å velge, foretrekker mange en løsning hvor de kan bestemme over sin egen tid og arbeidssituasjon.

Dette er en utvikling som må noteres med stor glede, men når «Fri Fagbevegelse» vil ha det til at dette er resultatet av Arbeiderpartiets jordbrukspolitikk, må vi anmelde vår uenighet. Utviklingen de siste årene har selvfølgelig også fått Arbeiderpartiet til å forstå noe av hvor viktig det er for oss alle at jordbruket får rimelige kår. Æren for framskrittene har likevel bøndernes egne organisasjoner, som har kjempet en hard og utrettelig kamp gjennom mange, mange år.

At Arbeiderpartiets kjærlighet til jordbruket fremdeles ikke er helt vaskeekte, kom tydelig frem i tabben med den alt for lave maksimalprisen for poteter nå for noen uker siden. Selv om regjeringen raskt måtte bøye av, var det sikkert ikke med noen glede i hjertet.

Kristelig . . .

(forts. fra side 1)

ikke egnet til å bidra til avspenning i øst-vest-konflikten».

Så nå vet vi beskjed: Her skal det «avspennes» uten smålige hensyn til hva det måtte koste av ufrihet, overgrep og undertrykkelse.

Det er trist å måtte stille spørsmålet: Hvor rødkantet og prinsipløs akter Kr. F. U. å bli?

Etter at dette er satt, gjør Kr. F. U. et halvt avbikt ved å «beklage formen og språkbruket» og samtidig å be Frydenlund om å gå inn for løslatelse av Eidsvig. Men Kr. F. U. finner det «vanskelig å akseptere den aksjonsforma Eidsvig har nytta».

De ansatte . . .

(forts. fra side 1)

flertall av de ansatte nå forlanger dem oppsagt. Hvis det ikke skjer, vil underskriverne av protesten selv slutte.

Resultatet av det hele er ikke kjent i det øyeblikk dette skrives.

Ny abonnementskonkurranse:

SORENSKRIVERIENE SKAL KJEMPE MOT HVERANDRE

Etter at vi det siste trekvart år har greid å øke antallet betalte abonnement med 20%, setter vi oss et nytt mål: Innen utgangen av mars neste år skal dette tallet enda 10% opp.

Også denne gang blir det en konkurranse, nemlig mellom alle sorenskriverier (vi inkluderer da også byfogdområdene, der disse kommer isteden). Hvilket av dem kan i løpet av denne tiden greie den største prosentuelle økning av abonnenttallet?

Hvis noen nå sier at det da blir lettest å oppnå gode resultater der avisen står svakest, så har de helt rett. Vi ønsker å bli sterkere der det er glissent mellom abonnentene, og derfor gir vi disse distriktene denne fordelingen med åpne øyne. Likevel er vel sjansen stor for at våre sterke områder kommer ut på topp. Eller hva?

Vi håper riktig mange av våre venner nå går inn for en aktiv abonnentverving blant venner og kjente, men har du vanskelig for å gjøre det, så send oss ihvertfall navn og adresse på folk som du mener kan bli abonnenter, og som derfor bør få prøvenummer av avisen. Bruk gjerne kupongen som du finner annet sted på denne siden.

Den massive . . .

(forts. fra side 4)

dige politiske målsetninger og Norges sak brennende i sine hjerter.

La meg som mange før meg slå fast:

Før krigen, nærmere bestemt i 1933, fremsto Nasjonal Samling med sin appell til det norske folk om å samle sine krefter, om å gjøre slutt på ødeleggende klassekamp og partistrid. Isteden gikk NS inn for et faglig folkestyre, der folkets mening kom til uttrykk gjennom faglige og kulturelle organisasjoner istedenfor gjennom partier. Denne ordning ville ha gitt den vanlige nordmann langt større innflytelse på landets styre enn i det partidominerte system vi dengang hadde og fortsatt har. De merkesaker som ellers preget NS' propaganda, var kampen for et bedre forsvar og for en gjennomført nøytralitet i utenrikspolitikken.

Med andre ord: NS var aldri et diktaturparti, men kjempet tvert om for en styrkelse av vårt folkestyre. NS løp heller ikke andre maktens ærend, men var blant de meget få som med alle midler ville verne om vår frihet og selvstendighet i en farlig og opprørt verden.

Under krigen ble det Nasjonal Samlings oppgave å danne en motvekt mot tysk dominans og å avverge de verste virkninger av den katastrofale situasjon som regjeringen Nygaardsvolds skjebnesvangre politikk hadde bragt det norske folk opp i. Ved siden av dette så vi det som vår historiske oppgave å

sørge for at Norges frihet og selvstendighet ble gjenopprettet dersom Tyskland skulle vinne krigen. Det var disse to målsetninger og intet annet som var ledesnor for alt vi planla og alt vi foretok oss, og sannheten er at tusener av NS-folk på alle samfunnets felter gjorde en enestående og uegennyttig jobb med disse mål for øyet — på tross av og uten hensyn til den hån og forakt de utsatte seg for fra visse hold.

Mens jødespørsmålet nå fremstilles som den sentrale sak som alt dreide seg om, er sannheten at bare en brøkdels promille av NS-medlemmene overhode kom i kontakt med spørsmål av denne art, og at det hos de fleste knapt nok var fremme i bevisstheten. Like sikkert er det at NS og partiets medlemmer aldri et øyeblikk har gått inn for å utrydde jødene, og at det knapt finnes et NS-medlem som ikke fullt og helt har tatt avstand fra det metoder som visse tyske kretser tok i bruk, og som vi først etter krigen er blitt kjent med.

Når vi NS-folk til manges forbauselse kjemper videre mot den urett vi har lidt og for å få sannheten frem, så er det fordi vår samvittighet er ren og fordi vi aldri noen gang vil akseptere det sviker- og forbryterstempel som er satt på oss. Og til ettertanke for våre forfølgere: Den generelle og kollektive fordømmelse av alle NS-folk, uten hensyn til deres personlige handlinger og motiver, er i prinsipp samme slags holdning som en blind og hatfull antisemittisme.

Birger, Bærum

DISSE FOLK BØR FÅ PRØVENUMMER AV «FOLK OG LAND»

Til «Folk og Land», postboks 7157 — Homansbyen, Oslo 3.

De jeg har ført opp nedenfor, sympatiserer med vår sak og bør få prøvenummer av avisen i nøytralt omslag:

1. Navn:

Postadresse:

2. Navn:

Postadresse:

3. Navn:

Postadresse:

Har du flere navn eller hvis du ikke vil klippe i avisen, så skriv dem opp på et vanlig brevark. Vennligst send alle lister i lukket konvolutt.

JEG ER MIDT I FEMTIÅRENE

og sitter som leder av middelstort firma, men finner nå å ville trappe ned og slippe yngre folk til. Er i den anledning interessert i ny stilling på mellomnivå. Fullt forberedt på betydelig nedgang i lønn. B.m. 118 til Folk og Lands ekspedisjon.

INO'S BOKTJENESTE

Bøkene på listen nedenfor kan bestilles fra Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie, postboks 924 — Sentrum, Oslo 1. Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

C. H. B. BENNECHE: LANDSSVIKOPPGJØRET OG MEG. Kr. 12,—

ASTRID BERGE: HVEM ER DU, DR. PARAS?
— Roman. En frontsosters opplevelser etter hjemkomsten. Kr. 30,—

TRYGVE ENGEN: JEG ER INGEN LANDSSVIKER.
— Et oppgjør med seierherrenes påstander. Kr. 12,—

FORBUNDET: § 104. MER LYS OVER RETTSOPPGJØRET.
— Om bl. a. NS' innsats for Norges forsyninger og økonomi. Kr. 6,—

FORBUNDET: GI OSS RETTSSTATEN TILBAKE.
— En henvendelse til Stortinget i 1950. Kr. 4,—

P. HARSEM: FOLKEDOMMEN OVER RETTSSVIKERNE.
— Kr. 4,—

A. E. HEDEM: LANDSSVIKOPPGJØRET OG RETTSKILDENE.
— Av en prest som gikk i bresjen for de dømte. Kr. 6,—

A. E. HEDEM: DET NORSKE NØYTRALITETSBRUDD.
— Lys over forspillet til 9. april 1940. Kr. 6,—

RALPH HEWINS: PROFET UTEN ÆRE.
— Quisling-biografien som vakte så stor oppsikt. Kr. 25,—

KARL HOLTER: FRONTKJEMPERE.
— Personlige minner fra Den norske Legion. Kr. 25,—

ODD MELSOM: PÅ NASJONAL URIASPOST. SUPPLEMENT TIL OKKUPASJONSHISTORIEN.
— En utmerket oversikt over de viktigste politiske hendelser i Norge 1940—45. Kr. 65,—

HÅKON MEYER: ET ANNET SYN.
— En kjent fagforeningsmann gir sin vurdering av det som skjedde i okkupasjonstiden. Kr. 20,—

A. OLESEN: FRA UTRYKTE KILDER.
— Om en hemmelig avtale mellom den danske regjering og Himmler. Kr. 12,—

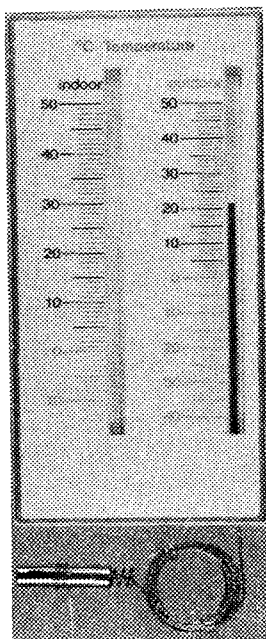
GUSTAV SMEDAL: PATRIOTISME OG LANDSSVIK.
— En kjent jurists dagbok fra okkupasjonstiden og kommentarer til «rettsoppgjøret». Kr. 25,—

MARTHA STEINSVIK: FRIMODIGE YTRINGER.
— En utenforstående kritiserer «landssvik»-oppgjøret. Kr. 20,—

LYDER L. UNSTAD: SANNHETEN OM QUISLING.
— En norsk-amerikaners syn. Forkortet utgave. Kr. 6,—

JUSTUS VERICULTOR: DEN NORSKE KAPITULASJON.
— En veldokumentert gjennomgåelse av kapitulasjonen i 1940 og dens folkerettslige virkninger. Kr. 8,—

TERMOMETER NYHET!

Nu kan Ni avläsa utetemperaturer utan att titta ut genom fönstret, dessutom kan Ni samtidigt avläsa innetemperaturen. Detta är möjligt genom att en 1 m. lång kabel leds ut mellan fönster och fönsterkarm och i kabelns ände sitter en känselkropp. Inget besvär längre med gardiner eller persienner. Lätt att avläsa och montera. En prydnad på väggen. Storlek 100 x 200 mm. Lämplig som present. Beställ nu mot postförskott för 65,— N. kr. + porto.

GOFA HB
Box 2004, S-73402 Hallstahammar 2
Sverige

Hvorfor satte . . .

(forts. fra side 3)

Oslo Slott i 1939 og 1940 bak det norske folks rygg og uten at Stortinget hadde kjennskap til dette. «Referatet» finnes på annet sted i den nevnte utgave av «Folk og Land». Opprinnelig var disse sensasjonelle opplysninger offentliggjort rett etter krigen av redaktør Fanebust. Her har vi kanskje også forklaringen på at man ikke turde reise riksrettssak mot Nygaardsvoldregjeringen for den manglende mobilisering, slik mange ønsket. Hambro hadde nemlig selv vært med på de hemmelige møter på Slottet i 1939 og 1940, og da ville sannheten om disse møter komme frem. Dette hadde Hambro like liten interesse av som Nygaardsvold.

Kanskje kan alle disse opplysninger bidra til å bringe den historiske sannhet for en dag, nemlig at Quisling i virkeligheten spilte en helt underordnet rolle i forbindelse med den tyske besettelse, og at han er blitt gjort til syndebukk for å dekke over det virkelige ansvarsforhold.

Idag hylder et norsk masse-skrik *dem*, mens der mot oss ropes «korsfest». Måtte fremtiden gi oss urett, da kan vi bære dette. —

(Espeland konsentrasjonsleir, des. 1945.)

— OG DET SKAL DU VITE at Kirken ved sin taushet var den mest nådeløse av alle dommere. Den hadde glemt kjærlighetens evangelium. Men derved dømte den seg selv, fordi den mistet sin kraft.

Men troen i oss selv lever, Kristi lære lever, — derfor kan kirken dø. Den hadde ingenting å gi. —

(Knappen konsentrasjonsleir, juni 1946.)

— JO STØRRE EN URETT ER, desto lettere er den å bære! Det er bedre å lide urett, enn å øve urett. —

(Bergens kretsfengsel, nov. 1947.)

— DEN SOM ALDRI HAR MISTET FRIHETEN, kjenner hverken sin sjels ressurser eller dens svakheter. —

(Ilebu konsentrasjonsleir, mars 1948.)

KAN OG VIL VI NOEN-SINNE GLEMME?

(I friheten, nov. 1948)

K. B. S.

Notater i . . .

(Forts. fra side 8)

Nasjonal Samling, som i Sovjet-Russland så hele Europas, hele sivilisasjonens og kulturens dødsfiende.

Når betalte du en «støtteannonse» sist?

Vårt septemhernummer var endel forsinket, og i det øyeblikk dette må settes opp, har vår appell om flere «støtteannonser» hatt liten tid til å virke. Det er vel antagelig derfor vi ikke har greid fullt hus, dvs. 49 «annonser», denne gang.

Dette forminsker likevel ikke verdien av de 26 «støtteannonser» på tilsammen kr. 2.180,— som vi her bringer.

Til opplysning for nye lesere vil vi nevne at «støtteannonser» er bidrag på kr. 50,— eller mer til driften av vår avis.

O., Tangstad	J., Haugesund	O., Gol
160,—	50,—	60,—
J., Bindal	O., Skudeneshavn	G., Vikersund
50,—	60,—	60,—
O., Oppdal	S., Vikedal	A. G., Valdres
60,—	60,—	50,—
M., Kristiansund	A., Nodeland	S., Gran
100,—	400,—	50,—
B., Sunndalsøra	O., Kristiansand	S., Tangen
60,—	50,—	100,—
M., Langevåg	K., Tveit	J., Austmarka
150,—	50,—	100,—
S., Mundheim	A., Larvik	E., Lindeberg
60,—	60,—	50,—
		E., Moss
		50,—
		P., Sarpsborg
		100,—
		F. H., Oslo
		50,—
		M. F., Oslo
		100,—
		H., Syracuse, USA
		50,—

Okkupasjonshistorie sett fra den «gale» siden

«Historien er takknemlig for alle lys, alle bidrag som kan opplyse mørket. I den sammenheng er Odd Melsoms bok verdifull. Den er også skrevet uten preg av bitterhet.»
Tore Dyrhaug i Sandefjords Blad

Odd Melsom

«PÅ NASJONAL URIASPOST»

Supplement til okkupasjonshistorien

Pris kr. 65,—

Fåes hos mange bokhandlere eller ved direkte bestilling til

INSTITUTT FOR NORSK OKKUPASJONSHISTORIE (INO)

Postboks 924 — Sentrum, Oslo 1.

Når betalingen følger bestillingen, sender INO boken portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg. INO's postgirokonto: 1 50 28.

FOLK^{og}LAND

Korporativisme — en fryktelig idé

Her forleden leste vi en artikkel (vi husker ikke riktig hvor, for i enkelte spørsmål er det ikke store forskjellen mellom f. eks. «Aftenposten» og «Ny Tid») der det i dystre ordelag ble spådd at vi ganske snart ville havne i den korporative stat, med andre ord i den rene «fascisme». Begrunnelsen var at de store og sterke organisasjonene nå overtar mer og mer av samfunnsmakten.

Rent formelt kan dette lyde riktig, for ordet korporativisme er jo utledet av «korporasjon», altså en sammenlutning, en organisasjon. På den annen side er det sikkert nok at artikkelforfatteren ikke har den fjerneste idé om hva korporativisme er, ideologisk sett. For dagens organisasjoner er jevnt over redskaper for en alles kamp mot alle, og det er stikk i strid med korporativ tankegang.

Nasjonal Samlings program hadde klare korporative innslag, men partiet foretrakk å kalle det faglig folkestyre. Rent organisatorisk finnes det flere måter å bygge opp et slikt folkestyre på, men tankegrunlaget er uforanderlig: I en bedrift og i et fag er det alltid mer som binder oss sammen enn hva som skiller oss. Vi oppnår bedre resultater ved å samarbeide enn ved å fly i strupen på hverandre. Alle i et fag har felles interesser å forsvare og å kjempe frem, og derfor er det riktig og naturlig at det er fagene, ikke klassepartiene, som velger representanter til landets styre.

I disse tider da det igjen hisses til klassekamp mellom nordmenn, er det selvfølgelig lite populært å hevde at vi kunne ha det bedre og triveligere om vi alle samarbeidet om å bygge vårt land. Både yrkessosialister og beinharde profittjegere må selvfølgelig synes at det er en fryktelig idé.

NORDISK SAMLING

Av Kai Normann

Ingen fare for Norden

— så lenge troen holdes levende,
troen på Nordens idealer,
troen på Gud

— som løfter idealene som fakler
og gjør dem til mer enn idealer:
til liv og ikke bare teori.

Ingen fare for Norden

— så lenge folkesjelen er sunn.
Den må renses for sitt smuss,
da vil den stråle ren og klar som før,
selve Nordstjernen i sin glans,
den vil lyse for folkene.

Ingen fare for Norden

— så lenge de nordiske folk
står vakt ved hverandres side
— som brødre, som venner uten svik,
og så lenge de er villige til
å dele godt og ondt med hverandre
i gode og i onde dager.

Ingen fare for Norden

— så lenge de nordiske folk
står vakt om sin ære
og heller vil gå under
enn svike.

Ingen fare for Norden

— så lenge Norden er Norden
og løfter åndsmaktens fane.
Faren kommer innenfra,
sviket forberedes innenfra.
Løgneren må ikke seire!
Da beseires Norden.

Stor misnøye i SV fordi partiet slutter opp om AKP(m-l)s faglige politikk

Når SV går mot en langsom glidningen.

oppløsning, skyldes det ikke utelukkende det store feilgrep lederne gjorde da de til å begynne med favnet Norges kommunistiske parti (NKP) til sitt bryst.

Riktignok forlot mange medlemmer partiet da konsekvensene av dette gikk opp for dem, og på landsbygda resulterte det i at mange partilag ble halverte, men sprengningen skyldes ikke minst Arbeidernes kommunistiske parti (m-l) og dets infiltrasjon i SV-pressen og innen SV's kontaktledd utover landet.

Hundreder av medlemmer har meldt seg ut etter at partiets hovedorgan, «Ny Tid», konsekvent har fulgt kollega «Klassekampen» i sin støtte til ml-dirigerte demonstrasjoner, aksjoner og ulovlige streiker, mens SV-medlemmer er nektet spalteplass i bladet for sine protester mot ut-

Samtidig har SV's lefling for AKP(m-l) resultert i at mange SV-ungdommer nå finner sin plass i Steigans rekker.

Også på arbeidsplassene ulmer det i de forskjellige faggrupper, hvor organiserte arbeidere reagerer mot SV's holdning til vedtekter og inngåtte avtaler mellom landsorganisasjonen og arbeidsgiverforeningen.

Storparten av streikene siste året har vært ulovlige og er klare brudd på bestemmelsene om fredsplikt i tariffperioden. AKP (m-l)s motiver har partiet selv klarlagt: det gjelder å bryte ned tilliten til LO's og forbundenes ledende organer og å skape det organisasjonskaos som er en del av partiets politiske strategi.

I et utkast til AKP(m-l)s faglige manifest heter det: — Hovedskillet går mellom dem som

driter i fredsplikten og støtter opp om rettferdige krav, og dem som henviser til fredsplikten og spillereglene fordi de er borgerlige agenter i fagbevegelsen —.

SV følger her samme linjer som AKP(m-l) og i en studiebok utgitt av Sosialistisk opplysningsforbund finner vi: — Når forutsetningene for en avtale ikke lenger er tilstede, er det ikke riktig å overholde den. I tillegg må en vurdere spørsmålet taktisk: lønner det seg å overholde eller bryte avtalen? —

Et tidligere medlem av SV uttaler til «Folk og Land»:

— Etter at det er blitt skilsmisse mellom Norges kommunistiske parti og SV, ser det ut som om Berge Furre ikke vil gå av veien for et giftemål med AKP(m-l). For meg ser det ut til at de allerede lever i et pirløst ekteskap. — JR.

I god tid før krigen visste Danmarks regjering at et tysk angrep kunne komme

Allerede i mars 1939 fikk den danske regjering beskjed om at tyskerne kunne komme til å besette Danmark dersom det kom til krig mellom Tyskland og England. Det er København-avisen «Nationaltidende»s tidligere korrespondent i Berlin, Jakob Kronika, som forteller dette i et intervju med avisen «Dagbladet», Ringsted. (21. august).

Hva som hendte, var følgende: Under en sammenkomst på hotell Adlon i Berlin i mars 1939, hadde Kronika en lang samtale med en av Hitlers nære medarbeidere, politipresident Traugott von Jagow. Ifølge Kronika uttalte Jagow bl. a.:

«Hvis der kommer krig, og hvis England, vor «maritime fætter», ... skulde finde på det vanvittige at gå i krig sammen med de andre mod os, mod Tyskland, ja, herr Kronika, så bliver vi nødsaget til — det håber jeg at man vil kunne forstå i Danmark — at forstyre den fredelige udvikling med alarmerende informationer!»

mark, ikke angreb, og heller ikke hva de måske vil kalle invasion eller okkupation, nej, vi må simpelthen sørge for, at Danmark, der har en så eminent vigtig strategisk position, ikke blir misbrukt av andre, det må vi sørge for, og så vil man forhåpentlig kunne forstå, at vi bliver nødt til at rykke ind i Danmark som beskytter, for fredens skyld. Men skylden er Englands, ikke vor!»

Et detaljert referat av samtalen ble overlevert til utenriksministeren, dr. P. Munch, personlig langfredag 1939, men på det tidspunkt kommenterte han ikke saken. En måned senere ble imidlertid Kronika oppkalt på Munchs kontor, hvor det også muntlig ble redegjort for saken. Hvordan endte det hele? Jo, Kronika ble av utenriksministeren bedt om «at lade være med at forstyre den fredelige udvikling med alarmerende informationer!»

Det var med andre ord ikke bare Norge som dengang hadde en våken og forutseende utenriksledelse. Men tross dette noe forunderlige råd fra utenriksministeren til journalisten, er det nærmest utenkelig at slike informasjoner ikke gikk videre til de andre nordiske regjeringer — også den gang var forbindelsen mellom dem ganske intim.

Hva denne meldingen ellers gjør, er enda en gang å understreke det absurde i den møyssommelige oppbygde norske myte: At det var Vidkun Quisling som vakte tyskernes interesse for å gå nordover.

Notater i min fars Bibel

I fars gamle Bibel som fulgte ham fra fangeleir til fangeleir finner jeg hans budskap og innerste tanker nedskrevet.

Nå — som dengang — gir de meg tro og styrke i kampen for rettferd og fred:

— ANNO DOMINI 1945 ble hundre tusen norske menn og kvinner fengslet og mishandlet, deres familier forfulgt og forhånt. Flere skutt og brutalt myrdet. De var alle medlemmer av

(Forts. side 7)

FOLK^{og}LAND

All post bes adressert til:

Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3.

Kontoradresse: Enerhaugplassen
4, Oslo 6. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Tirsdag og torsdag kl. 11 - 14, onsdag kl. 18 - 21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår. I nøytralt omslag: Tillegg kr. 5,— pr. halvår. Utenfor Skandinavia: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Bruk postgirokonto 1 64 50
Løssalg kr. 3,—

Annonsepris:
Kr. 0,60 pr. spaltemillimeter

Utgiver: A/S FOLK OG LAND
Viking Boktrykkeri, Oslo